

Při vstupu na pádu republiky vás vítám srdečně s pocitem dostiactinění. Váš návrat je jednou z dílech skutečností, které nám mají ve svém souhrnu pomoci vybudovat náš nový národní stát. Mluvím-li o našem novém státě, vím, jak jste právě vy a vaši přispěli svými životy a krví k jeho znovuzrození.
Z posestí E. Beneše k uvítání Čechů z Volyně

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

3/94
ročník 4

50. výročí vstupu volyňských Čechů do československé armády

V únoru 1944 začalo osvobozování Volyně. Německé armády s odvěkou germánskou touhou podrobili si evropské národy byly na ústupu. Způsobem a nadutost pruských oficerů mžela s každou prohranou bitvou. Na Volyni začalo svítat, narůstala naděje, objevovala se radost a zadostiučinění. Historická spravedlnost se blížila.

Velké nadšení zavádilo když se u nás objevila 1. čs. brigáda. Její velitel, generál Ludvík Svoboda, věděl, že volyňští Češi doplní její profilové řady. V Rovně a později v Lucku vznikly, jak všichni víme, odvodní komise a začal nábor. O tom se již mnoho napsalo a mnoho ví. Nejsou však dosud zpracovány podrobnosti tohoto náboru, např. jeho organizace, průběh, časový sled apod. Nemáme prostředky dosud historicky přesně podchytit tento slavný děj života volyňských Čechů v ucelené formě. Je načase s tím začít.

Musíme si především ujasnit, jakou formou byly čs. jednotky doplňovány volyňskými nováčky. Byla to mobilisace? Tedy povinný nástup do předem určených útvarů po obdržení povolačného rozkazu? Každý volyňský Čech, kterému jsem položil tuto otázku (a bytí jich desítky), mi odpověděl, že to mobilisace nebyla, že byl vstup dobrovolný. Jak se ale ten dobrovolný vstup uskutečnil? Opustili jsme nejednou všichni své rodiny a domovy a směřovali určeně do Rovna a Lucka? Odpověď zněla nejčastěji: "Ne, takto laké ne! Jak to tedy vlastně bylo? Nutno hned na začátku říci, že si již nyní na všechno vzpomene. Ůnes se ním uchytit do těchto událostech nebo požádat pamětníky, aby nám zaslali své vzpomínky, aby napsali své osobní zkušenosti, jak do čs. vojska vstupovali. Podalo se nám získat určité údaje. Vyplynělo z nich, že si již v druhé polovině února odcházeli tajně a se značným nebezpečím přes frontovou linii někdeji nadšenci, vesměs svobodní chlápci, jak o tom píše J. Chudoba nebo M. Novák. Dostali se komplikovaným způsobem do Rovna. Zde se jich takto sešlo asi 480. Na jejich nalehání byli odesáni vřakovou soupravou do Jetterova. Podobným způsobem překročili frontu téměř celý Český Kupčův a přihlásili se v Lucku na odvodní komisi, jak o tom píše S. Tošner. Některé krajané měli "bronirovny" např. chlápci z lokomočivního depa ve Zdobouvně. Odeslali tam, jak to uvádí V. Pařížka ve svém rukopise připravované knihy. Do Rovna se dostali na tendru lokomotivy. A takových případů bylo více. Lze je právem označit za dobrovolný, nadšený, místy vynalézavý i nebezpečný

vstup do naší armády. To je historická skutečnost.

Podstatně větší množství volyňských Čechů však vstoupilo do našich jednotek až po osvobození Volyně. Dělo se tak organizovaně. Odcházení postupně mužů z jednotlivých vesnic. Nejvýstředněji je to uvedeno v kronice obce Volkova. Dovolím si citovat krátký výňatek: "V období od 27. března do 5. dubna 1944 bylo obdobím závěrečných přípravek vstupu do čs. armády. Okresní vojenkomat vyhlásil mobilisaci mužů od 18. do 50 let. Branci si připravovali obuv a oblečení. Šly se rukavice, pláty svesty a rukavice. Šestého dubna 1944 proběhla na vojenkomatu registrace branců. Loučení s domovem a se svými nejdražšími bylo důstojné, bez zbytečných slz. Sedmého dubna se vydali pěšky do Rovna. Doprovázelo je několik koňských potahů vezoucích rukavice, Nocovali v Dubně, Moldavě, Hrušvici a Umekštině. Do Rovna přišli za 4 dny. Ve dnech 10. - 13. dubna předstupovali (s krajiny ze sousedních osad) před čs. odvodní komisí. Odvody probíhaly hladce a rychle. Skutečně neschopných bylo málo, nikdo nesmluoval". Všímněme si, že v tomto citátu se objevuje kromě "vstupu" označení "mobilisace". Tento termín používají i další volyňští pisatelé při různých příležitostech. Byla to však skutečně klasická mobilisace? Vzpomínám si na situaci v naší a sousedních vesnicích. Když z vojenkomatu nepřicházel žádný pokyn k odchodu, byl jsem delegován, abych příslušného důstojníka požádal o zahájení odchodu našich krajanů do Lucka. Důstojník mi sdělil, že prozatím nedostal přesný termín. Oznamil jsem mu, že v takovém případě odejdemě nastoupí a všichni. Druhý den ráno jsme skutečně nastoupili společně s dobrovolníky ze sousední obce. Důstojník z vojenkomatu se s námi jen s úsměvem rozloučil. Odeslali jsme tedy spontánně na vlastní žádost a všichni včetně několika nezletilých chláčků a mužů starších padesáti let. Podobná situace byla i jinde.

Ale i čeští branci, kteří opouštěli domovy tajně a dostali se do sovětských útvarů, odešli při první oficiální vyhlášené možnosti vstupu do čs. jednotky. Stalo se tak např. v Rovně, jak to uvádí M. Masopust. Je tedy možno říci, že vstup volyňských mužů do čs. vojska byl skutečně dobrovolný, spontánní, vesměs nadšený, měl jen určité organizační známky (prvky) mobilisace, ryze formálního spíše pořádkového charakteru. S takovýmto závěrem souhlasí též Dr. A. Nagel, který byl členem odvodní komise v Rovně až do července 1944. Jeví se nám proto správné vyjádření generála L. Svobody: "Na

Snad nejmladším byl z nich, u první roty, všechno mu bylo velké, bláza, boty, byl skoro dítětem. A pro to mládí, pro dětský jeho vzhled ho měli rádi. Bylo to kdes u Bezejmenné kóty.

Vyjímáme z básně
"Dopis" Jana Pospíšila

Volyni proveden nábor, k mobilisaci nebylo nutno přistoupit". Z našeho pohledu bychom mohli místo slova "nábor" použít slovo "vstup". Bylo to v přípravě historii volyňských Čechů, nebo i v jiných publikacích, by se pojem "mobilisace" neměl v takové situaci používat.

Jak tento vstup do čs. jednotek dlouho trval? Možno odpovědět, že od února do 1. září 1944 - tedy téměř sedm měsíců. Poslední obcí, jejíž muži byli odesáni přímo do Sadaguru, byl Račín (k jeho osvobození došlo totiž až v červenci 1944). Maximum nástupu bylo v březnu a dubnu.

Dosud nevíme přesně kolik mužů a žen vstoupilo do našich jednotek. Údaj o 12 000 mužů a 600 žen historici nepotvrzují. Je to počet zřejmě nepřesný, nadšený. Musíme proto vyčíst jen z faktů. Tak k prvnímu září 1944 měl 1. čs. sbor die hlášené náčelníka štábu spt. B. Lomského téměř 16 500 mužů. Volyňští Češi v něm tvořili 55%, což činí asi 9 tis. mužů. Podobný počet se uvádí v dokumentu o reorganizaci sboru na armádu. Bylo by proto vhodné, abychom touto skutečností v našich slovních a písemných projevech brali na vědomí a abychom se počtu 12 000 mužů a 600 žen prozatím vyžili, než nám historici, především Karel Richt, zjišť přesné počty ve Vojenském historickém ústavu.

Závěrem bych chtěl říci, že před pol stoletím došlo na Volyni k dobrovolnému, hromadnému a vesměs spofádanému vstupu našich krajanů do čs. vojenských jednotek. Mohl tak vzniknout 1. čs. sbor, v němž převažovali početní Češi (což nebylo v 1. brigádě ani v 1. praporu). Byl to slavný úsek našich volyňských dělníků. Může být na něj právem hrdí a se cif na něj vždy, zejména však při padesátiletém výročí, vzpomínat. V našich regionech již byly oslavy tohoto výročí zahájeny. Dosud nejdříve, ústřední, setkali se uskutečnilo se tímto účelem dne 15. 3. t. r. v Zlatci. Účastnilo se ho kolem 280 krajanů. Mílo skutečně důstojný a nezapomenutelný ráz.

Prof. Dr. Vladimír Dutak
předseda SČVP

PUTOVÁNÍ PUTOVNÍ VÝSTAVY - ZASTÁVKA V PRAZE

Až budete číst tyto řádky bude putovní výstava OSUDY ČECHŮ Z VOLYNĚ již zabydlena v Žatci, ale z tomtoto článku se vrátíme k její instalaci ve dnech 8. až 27. února v Praze.

Dne 8. února byla předvedena oficiálním představitelům, novinářům a čestným hostům volyňské výstavy. Před vlastním předvedením se konala tisková beseda, která se zúčastnilo 32 novinářů z hlavních ústředních deníků, českého rozhlasu a české televize, která natočila krátký televizní snímek. Tento snímek dle sňbu redaktorů a kameramanů předvedl v úterý ráno na programu kultury. Úvodní informace na tiskové besedě podal Dr. St. Slavík - autor scénáře, doc. Dr. J. Vaculík, ČSC - historik a prof. MUDr. V. Dufek, ČSC - předseda Sdružení. Na více než desítku dotazů novinářů odpovídali většinou funkcionáři Sdružení.

Po tiskové besedě byli její účastníci a čestní hosté pozváni zástupcem ředitele Národního muzea Dr. K. Sikenáem k prohlídce vlastní výstavy. Mezi více než stovkou účastníků jsme z výstavních představitelů zaznamenali Dr. J. Medka z Kanceláře prezidenta republiky, Dr. M. Šimkovou z ministerstva kultury, která má velkou zásluhu na tom, že se realizace výstavy uváží Národnímu muzeu, zástupce ministerstva zahraničí, náměstky přimátora H. města Prahy Dr. D. Martinovskou (doeru autora kronky České Malina), pracovníky různých vědeckých ústavů, tajemníka Československého ústavu zahraničního Dr. J. Koliňského, zástupce Svazu Ukrajčův v ČR a mnohé Koliňského, členové Sdružení tvořili asi polovinu čestných hostů. Viděli jsme mezi nimi Dr. J. Chudobu (redaktora Věrné stráže), vedoucí krajských regionů, některé členy historické komise a samozřejmě všechny členy předsednictva.

Od 9. února nastaly po výstavu všední dny, o kterých podává náležitě svědectví kniha ohlášů, do níž se zapsalo 114 návštěvníků: 37 Čechů z Volyně

nebo jejich potomků, 62 "místních" Čechů a 15 cizinců z 10 zemí. Nejvzdálenější byli z Japonska a Austrálie, nejbližší z Ukrajiny, Polska a Německa.

Členy Sdružení jsme na pozvánkách vyzvali k tomu, aby v zápisech upozornili na drobné nedostatky. Přesto podali velmi málo připomínek - 14. S. Dr. S. Slavíkem a J. Micháčkem z Národního muzea jsme se však shodli na účelnosti a možnosti provedení celkem 45 zma a doplněk ještě před uzavřením výstavy. Připomínku prof. Ing. M. Šatýna nemůžeme vynechat vzhledem k tomu, že nám kupní cenu za půjpení pozemků pro budovu obce v Žatci nezapadli. U některých fotografií byla nadměrně přidána jímá dráha, protože doprovodná vyprávění záměra úctem Sdružením nebyly dobře opatřeny, nebo nebyly napsány vůbec. Nežbyly proto než místo jména držitel v popisek ponechat nazpět, přičemž tyto vztahy nebyly uvedeny. Tvůrčí výstavy prosí, aby jste toto vzali na vědomí.

Celkový počet návštěvníků putovní výstavy po dobu jejího trvání v Praze neznáme. Podle názoru pracovníků Národního muzea byla návštěvnost poměrně dobrá.

V ohlásech jednoznačně převládá vysoké ocenění práce tvůrčí putovní výstavy přesto, že jsme návštěvníky prosili především o kritické přemýšlení. Nechtěli bychom tvrdit, že výstava byla "nám otevřela oči". Mnohokrát vyvíjeli názor, že by výstava měla větší poslání a jiní oficiální činitelé; snad by radikálně změnil svůj přístup k našim krajanům v zahraničí. Velmi často se rozhořovali na tom, že krajanům od Černoiby nebývá prominuta čekací doba pro udělení občanství České republiky.

S potěšením jsem si všiml, že někteří návštěvníci Češi si přišli prohlédnout výstavu ještě jednou a to jejich dožádá bylo znát, že o volyňskou problematiku mají nevědecký zájem.

Jiří Holman

Loučení s maminkou

Sobohem máme. Ty jediná z celého přibuzenstva jsi v ten den přišla mé doprovodit na lucké nádraží, jako by téhla předtucha, že zítřka může být pozdě. Stojíš tu s taksou v ruce a májový větrík Ti čichrá šedý pramen vlásy, který vykuluje zpod svátečního šátku. Jak jsi krásná a jak Ti volyňkové poblahbají podívatí odváky soupravy mi zdáví, že jsi přišla. Nepláčeš, jen se Ti podezřele lesknou oči, v kterých ani trápení, ani dřína nesetelý jiskru. Tu jiskru a potlačené šzy si odnesu s sebou na dalekou cestu. Hodně jsi pracovala, abych všechno měla a já si odvážím s sebou jen kulr prádla a bařk jítka, která jsi mi na cestu dala. Neboj se, ti chlapi kolem jsou kamarádi. Jedu s nimi prvním transportem na Rumunsko v zdravotnické skupině. Doktor Hónig je náš vedoucí, Luba Raišová dáš sestera a tamhle stojí má bývalý spouliák Saša Makarevič, který má na starosti bedny s léčvy. Jsou to většinou volyňští chlapi, mají tu macko jako jsi Ty a tak v tom stesku nebudeš sama. Už doma jsem Ti řekla, že se vrátím. Zdravotníci by život pro Života a jak mám věd pomáhat těm, kteří to budou potřebovat. Nemám to také od Tebe, máš drážku? Cožpak jsi se bála, když jsi živila a živila svých rodnou, nyníšního rabína z Lucka, Štomu. Kde byl Tvůj kraj, když se s sebou skrýval před koncentracím Vasilji Bondar, který nejen, že se zachránil, ale s vstůdností, že ho před ním zachránil Česi, vstoupil do čs. armády zároveň s muži našl obce. Asi jsi zapomněla na dalšího partyzána, který nebyl nás zaklepal na dveře hlodaví a zavřevšy jsi Ty jsi mu dala najíst a otcovo čisté prádlo a starší oblek. Ani potom jsi se nebála podat raněnému Němci buchy, když ho k nám svolteřící přinesli na nosítkách.

Ty jsi svou lidskou povinnost za vlády spílila a teď je fada na mě. Války není práce konec a já jdu v řadách těch, kteří chtějí zahnat vetřelce.

Slyšíš, jak si chlapi v jednom vagónu zpívají? Vědí, že půjdou na frontu a vědí proč tam jdou! Tady na Volyni jsme se všichni narodili, ale naše žití je tam daleko! Jsme Češi a teď je ta pravá chvíle, abychom to dokázali činy.

Jiřina Zárecká - Suchá z Kolnyňky u Lucka napsala

První Jiřina Zárecká - Suchá z Kolnyňky u Lucka napsala pro své vnoučata do "modrého sešitu" mnoho příběhů z těžkého období Žvota Čechů na Volyni a sešit nám půjčká k nahlednutí. S jejím kesavými svolením z něj uverejňujeme údoky.

Věnováno volyňským ženám

Těžké chvíle nastaly volyňským ženám po odchodu mužů do války. V obcích zůstala pouze odchyci do 18 let a mlti zproštění vojenský služby nebo ve věku nad 50 let. Nejdříve na to byly ženy s majými dětmi. S výtěhem všech sil se snažily nahradit v hospodářství své manžely.

Nezastupitelným pomocníkem při práci v zemědělství byly těhotné ženy, které však za války by nedostaly. Nejlepší krmná odpodl Vlasovci a Němci, zbyde pak Rudiá krmná při osvobodování vyměnila za krmn vhubilá a nemocná, neschopná dáleho se odchyci. Pokud těchto zubožených zvířat se ujal ženy, věnovaly jim maximální péči, aby je zachránily před úhynem, byly si plně vědomy toho, že bez nich nejsou schopny zabezpečit polní práce a tím vylvy rodinu. Pochopily jí jarech pracovi byly často vidět jak malý komeček ze středosofsky stěpi táhne rábnu, vedle něho kráčí žena, drží ho za ohněvk, lasavým slovem ho pobízí k většímu výkonu a když klesá únavou, pomáhá mu vlastní vřzkou silou. Snad i to nám zveře to chápalu, pokorně sđlelo stejnly osud a svými výkony se snažilo odpládit dluh za zachranu svého Žvota.

Nesmělím těžký by úděl těchto žen, proto si také nejedna z nich po celodenní dříně, když úloží žito do spánku, hořce zaplakala nad svým osudem. Aby rodinu obkřely a obkly, musely často celou noc poci pávku, tlouci mlsno nebo pít sámochnou. Řáno pak do města na bazar a za peníze nebo potraviny pořídili jen to nejnutnější. Přitom musely být stále v pokročívání na str. 3

První volyňské symposium

Dne 28. 2. 1994 se konalo v Praze první volyňské symposium zaměřené na přípravu sepsání dějin Čechů na Volyni. Toto odborné vědecké jednání mělo následující program:

1. Úvod - prof. Dr. V. Dufek - předseda SČVP
2. Český vstřhbovaleciv v 19. století, SČVP
hlavní směry emigrace - prof. Dr. O. Urban, Ústav Českých dějin, Univerzita Karlova, Praha

3. Problematika náboženství našich krajanů na Volyni. Byl přechod na pravoslavní nástin? - Dr. J. Křivka, arcidiákon pravoslavní církve, Franti. Lázně

V úvodu zdůrazněna dlouhodobá snaha a značné úsilí o sepsání našich dějin, které zahájil a připravoval již Svaz Čechů z Volyně. Dze vznikly první historické publikace, včetně některých kronik, uvaděných na pokračování ve Věrné strážě.

Pro následný zřemeň Svazu minulým režimem neustál zájem o naše dějiny. Vznikaly další kroniky nové jímé publikace. Pro volyňskou veřejnost byla např. milým překvapením kniha M. Strýbový "Nad rovinou" (1982), která mistřným způsobem zobrazila život na Volyni. Stejně tak historická monografie "Reemigrace a ustolování volyňských Čechů" (1984), sepsaná doc. J. Vaculíkem.

Všiml tím byly vytvořeny předpoklady k uřehlednému splnění hlavního úkolu SČVP i sepsání dějin volyňských Čechů z různých příčin. Změnilo zde volyňské zpodobň. Abychom tomu dali zřetdu dohledně, zahajujeme vědecké symposia k prováděním čes. a našich dějiných, které vypracoval doc. J. Vaculík a k přednáškám vybraných historiků - odborníků na jednotlivá témata. Na těchto symposiích by měli být vždy přítomni volyňští krajané, aby mohli k přednesenímu zajmout vlastní stanovisko, vyslovit se kriticky ke všemu, co se zde ustanoví. Jen tak budeme moci aktivně ovlivnit pravdivost našl historické monografie. Máme prosit přednášejících vystoupit prof. UK Otto Urban na výše uvedeném téma. Jeho projev byl vřeschnut v velkou pozornost. Rozvínila se k němu živa, rozsáhlá a zajímavá diskuse. Stručný obsah jeho sdělení bude publikován ve Zpravodaji.

Druhým přednášejícím, na náboženské téma, byl Dr. J. Křivka. Jeho projev byl vřeschnut v velkou

pozornost. Vyvolal diskusi snad ještě žvější než první projev. Jejím tématem byla otázka náslňdnho, vřemenného nebo dobrovolného přechodu na pravoslavní. Řečnick neakceptoval názor četných diskutujících účastníků symposia, že to byl akt nedobrovólný. Z časových důvodů byla diskuse ukončena. Vřátíme se k ní na dalším symposiu v první polovině dubna 1994.

Závěr symposia učinil doc. J. Vaculík. Prohlásil, že přednášky a diskusní příspěvky jsou po jeho práci, jako historika, plněnsné. Byl příjemně překvapen žvot, věšinou věcnou diskusí.

Ústá našich krajanů na symposiu byla překvapivě velká - celkem přijelo 48 krajanů ze všech regionů. Je pravěrem zdjmu o naše dějiny.

Prof. Dr. Vladimír Dufek, koordinátor symposia

NEPŘEHLEDNĚTE!

V souvřsosti s putovní výstavou Osudy Čechů z Volyně vydalo Sdružení své publikace, které nabízíme široké volyňské veřejnosti.

HLAVNÍ INFORMACE O ČESÍCH NA VOLYNĚ A OD ČERNOIBY obsahuje stručně, zajímavě a dle našl menšitly po celou dobu její existence. Kromě informace dříve již známých jsou dopřve zveřejněny nedávno zjištěné souhrnné údaje o hospodářské, kulturní a spolkové činnosti. Brožura o 20 stránkách formátu A4 je tištěna dobně čitelným písmem a text je doplněn pěti mapkami a grafy. Cena 10.- Kč.
PLÁKAT k vřstvě, vřstvě na křídovém papíře, na jeho druhé straně je na osmi stránkách formátu A5 vřstřina STRUČNÁ INFORMACE O ČESÍCH NA VOLYNĚ A OD ČERNOIBY, která je zřubněnou verzí předchozí publikace. Obsahuje dvě mapky a pro omezenou plochu je tištěna drobnějším písmem. Plakát lze sđložit do formátu A4 nebo A5. Cena 8.- Kč.

Publikace jsou koncepcivny tak, aby mohly být využity jako důkřvký příležiřitostný text určený našim potomkům. Jednotlivé regiony dostali po jednom pracovním vřstku od každé publikace, aby se jí mohli na besedách dobře prohlednout. Ke koupí jen u vedoucích regionů! Vřjmechné poštu na dořibku na adresu Jiří Holman, Lounských 8, 140 00 Praha 4.

Jiří Holman

Zprávy z regionů

Litoměřicko - Vracovci se jen ve vzpomínkách

V sobotu dne 12. února t. r. se konalo výroční setkání krajanů. Tento region má v současnosti době 211 členů a setkání se zúčastnilo 79. Do našeho regionu byla v poslední době začleněna také skupina nových příslušek českého původu z oblasti Cernobyli, kteří nalezi čístečně na Českolipsku.

Vedoucí regionu ve své výroční zprávě seznámila přítomné s činností Sdružení za rok 1993 a současně navrhla program činnosti na letošní rok. Krajan Miroslav Novák informoval členy o činnosti historické komise a o nejbližších úkolech souvisejících s konáním putovní výstavy o Čechách na Volyni. Pan Opocenský pohovořil o výstavě prezentované v Praze za přítomnosti oficiálních hostů, vedoucího regionu a zástupců tisku, rozlohu a tevéze.

V další části programu setkání pan Miroslav Novák svým příspěvkem připomněl 50. výročí vstupu vojských do 1. čs. armádní jednotky.

Na závěr setkání vystoupili za nové předslené krajan paní Věra Měnková, paní Marie Zlámalá, Podkovář, předslená státních orgánů zástupcům Sdružení za poskytování jiní materiál a materiální pomoc, seznámili přítomné se současnými problémy příslušek z oblasti Cernobyli a z Běloruska, ujistili přítomné, že jsou, až na nezávidnouhodnou situaci v souvislosti s přířzváním jejich státního občanství, se svým současným životem v České republice spokojeni. Získali zde vhodné bydlení a práci, jejich děti se velmi dobře adaptovaly, navštěvují školy a dobře v nich prospívají. Postupně se všichni snaží osvojit si znalost českého jazyka. O návratu vůbec neuvažují.

V této souvislosti je nutno zdůraznit, že všichni krajané, ať staří emigranti nebo ti, kteří se k nám přistěhovali nedávno, se do svých někdejších domovů vracet jen ve vzpomínkách....

Dále byli přítomni seznámeni s uvažovaným zájezdem do Mírohoště na Volyni, krajanka Vitková informovala o možnosti zúčastnit se zájezdu s klubem litoměřických důchodců. Krajan Václav Kuchyňa na závěr tohoto setkání zrekapituloval dosavadní činnost regionu a poděkoval všem, kteří s nevědností ochotou a obětavostí přispěli ke zduře všech pořádaných akcí.

Miloslava Děkovičová, Vlastimil Procházka

Tepličko

Region Teplice pořádal dne 26. 2. t. r. již třetí Volynský bál, letos v Modlancech. Do vzdálenějších lokalit Krupky, Oseka a Teplíc byl vyslán autobus Čebus a tak 217 přítomných se veselilo a přátele bavilo, tančilo a zpěvalo při dobré dechové společnosti. Účastníci bálu z Krupky a Oseky při odchodu děkovali a říkali, že taková zábava by měla být častěji. Děkujeme všem krajanům za věcné dary do tomboly a za pevnější přispěvky. Největší dík patří všem organizátorům, ale nejvíce se zasloužili za region Vladimír Pospíšil, Stanislav Dvořák a Zdena Mrázková. Za teplický region vítečv bužovský

Sdělení

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pořádá ve čtvrtek dne 28. 4. 1994 slavnostní posezení s hudbou k 50. výročí vstupu vojských českých do 1. čs. armádního sboru v SSSR, na které zveme všechny rodilky ze šumperského okresu. Záčátek je ve 12 hod. v restauraci Sport v Mohelnicích. Čechte-li se tohoto posezení zúčastnit, zašlejte do 15. dubna t. r. 120 Kč, za tuto částku se porídí občerstvení, pítípek, káva, koláče. Peníze zašlete na adresu: Emilie Jarmarová, Ztracená 6, 789 85 Mohelnice.

Vzpomínáme

27. března uplynulo smutné dva roky od úmrtí mého manžela Josefa Švorce z Nového Města p. Sm., původem z Novosilsk. Manželka a dcery s rodinami

Slavnostní setkání v Chomutově

Dne 17. 3. t. r. se uskutečnilo ve středisku kulturních služeb v Chomutově slavnostní setkání krajanů u příležitosti 50. výročí vstupu Čechů z Volyně do čs. armády. Připravila ho vedoucí regionu paní J. Kacerová ve spolupráci s předsedou OV ČSBS. Po utváření přednesl hlavní projev předseda Sdružení, ve kterém připomněl průběh, charakter, rozsah a časový sled vstupu vojských Čechů do čs. vojskové jednotky v SSSR. Pak zahájili diskusi s přítomnými na aktuální tématu naší historie. V závěru přednesl ještě dvou projevůch začal volyni projev paní J. Kacerová s názvem: V rámci občerstvení výstavu o Čechách na Volyni. Setkání se vyvíjelo. Krajané, kteří přišli, odcházeli velmi spokojeni. Krajan Vladimír Dušek

Chéb-Rovně

Na první setkání s vedoucí chebského regionu paní Ludmíla Máčovou v Rovně přišlo hlavně hodně žen. Byly přítomny také iniciátor přišlo Čechů z Malé Zbořstovny, pan Viktor Javřek, který přítomné seznámil s pokračujícím jednáním ohledně získání českého státního občanství. Hovořilo se také o nové vydané knize V. Šimka "U nás na Volyni", která byla krajanu veceku přiznivě přijata. Byly rozdány přiblížení dalšími zjeňmčím o členství v našem Sdružení. Po tomto setkání manželé Máčovi navštívili rodinu pana Holubíčky v Kacerově u Kynšperka. Během rozmluvy paní Holubíčková sdělila, že ji velice zaujal příspěvek paní Věry Suchopřátové, uveřejněný v č. 1194 Zpravodaje (Jak jsme reemigrovali) a především vylíčením jejich těžkých začátků hospodaření na zemědělské usedlosti v Pracckovích nad Labem. Tento článek jí velice dojal především proto, že sama zažila obdobnou těžkou situaci na Volyni v době, když byl její manžel v čs. zahraniční armádě. Přiznala, že si při čtení některých situací dokonce zaplakala. I takové příspěvky velice plní svoje poslání. Jak

Dary krajanů z USA a Kanady na litovský fond.

George Pospíšil věnoval částku 80 \$ určenou na krajaněské výstavy související s distribucí listu a koupil známek. Josef Hrynek, nový člen z Kanady, věnoval 30 \$ a Jaroslav Novák z USA věnoval 10 \$, 10 \$ od Mary Uglish je příspěvek na dar dětem od Cernobyli. Uvedeným dárcům děkujeme.

Smuteční oznámení

Vím, kdo znali a vážili si pana Jaroslava Perného z Kvasilova, plukovníka v záloze, významného činitele, obřívav a nezšitně hálajícího zájmy volynských Čechů, oznamujeme, že zemřel 13. března 1994 v Liběšickém ústave ve věku 88 let. Čtěme jeho památku!

Za krajané žateckého regionu Olga Kadavá Dne 20. listopadu 1993 zemřela ve věku 94 roků nejstarší rođačka z Hulče, paní Marie Hamáčková z Kolečovic.

Hulešický rođaek, pan Josef Toušek z Hotočvic zemřel dne 30. listopadu 1993 ve věku 73 roků.

Paní Anna Všeškové z Dubčan, původem z Hulče, zemřela dne 4. února t. r. ve věku 66 let.

Za rakovnický region Libuše Růžičková

Ve věku 70 let zemřel náš krajan Josef Slanoh z Kouzlan, původem z Moldavy a se všemi vojenskými počtami pochován dne 29. ledna t. r. Za olomoucký region Vladimír Tengler

Náš krajan, pan Leon Málek z Litoměřic, původem z Rovna, zemřel ve věku nedoňžých 82 let dne 28. ledna t. r. Za početně účastí blízkých a známých krajanů byl jako příušník čs. armádního sboru pochován se všemi vojenskými počtami.

Za všechny zúčastněné rodina Hlaváčková

Naši jubilanti

Naše krajan, pan Věra Kloboučková, rozená Průšková ze Soběchlebu a Podhořansku, se dne 7. března t. r. dožila 80 let. Klidně stáří dobrou pohodu a hlavně pevné zdraví do dalších let ji převládá s rodinami. Za krajané regionu Podbořany Vladimír Kodejška

Dne 7. března t. r. se dožila 80 let naše krajan, paní Marie Manstlová z Hranic u Aše původem z Křemence. K tomuuto výročí jí přejme pevné zdraví a hodné společnosti do dalších let.

Za chebský region Ludmíla Máčová

Dne 7. 4. t. r. oslavil pan Mikuláš Mardický z Brna, krajan ze Strakova na Volyni, 70. narozeniny.

Dne 25. 3. t. r. oslavila paní Marie Kyselová z Brna, krajanka z Terenna na Volyni, 70. narozeniny.

Dne 11. 4. t. r. oslavil paní MUDr. Anna Pátková z Brna, krajanka z Moldavy na Volyni, 70. narozeniny.

Do dalších let hodně zdravý, spokojenosti a dobrý pohody přeť svým jubileum krajané z brněnského regionu. Alexander Zloský

Významné životní jubileum oslavila začátkem března naše krajan, paní Libuše Vilková z Prahy, původem z Dřívové Hory. Do dalšího života přejme naší jubilate pevné zdraví, dobrou pohodu a zachování jejího nezdolného optimismu.

Naše krajan, paní Evženie Kopčáková-Vignerová původem z Kvasilova připravuje oslavu svého jubilea. Hodně zdraví, klidné pohody a ašinu do dalšího života zasíláme tentokrát jubilate do Zbozova na Slovensku. Za pražský region Irena Malinská

Člen frydantského regionu, pan Josef Hampolc, dne 8. února t. r. oslavil 65 let.

Máš krajan, pan Vladimír Novotný, původem z Volkova, dne 10. února t. r. oslavil 65 let.

Oběma členům životy přejme pevné zdraví, mnoho úspěchů v osobním životě a plnou míru optimismu. Za region Frydant Evžen Šimný

Dary

Na litovský fond

Drahoslava Nývřtová z Prahy 100 Kč, Emilie Švorcová z Nového Města p. Sm. 100 Kč, Emilie Nechačková z K.Vař 100 Kč, Jiř Kruišina z Učična 100 Kč. Z regionu Domažlice věnoval: Ing. Vladimír Kopta 50 Kč, Svlbuše Pechová 50 Kč, Ing. Vladimír Kábrl 50 Kč, Prof. Dr. Jaroslav Fala 50 Kč. Z Hukovic věnovala Jiřina Křimlová 100 Kč a Emilie Křimlová 100 Kč. Richard Hájekovi z Vřoutku 100 Kč, Antonín Boček z Buyně 100 Kč, Zdislava Doležalová z Litoměřic 100 Kč. Sbíráka na výroční schůzi krajanů Litoměřic dne 12. 2. 1994 v čístece 500 Kč. Z Horního Benešova věnovali: Jana Peřková 200 Kč, Jaroslav Loukota 200 Kč, Libuše Luksová 150 Kč, Irena Seidlerová 100 Kč a Rostislav Mezenský 100 Kč. Miluše Smetanová z Polep u Litoměřic 200 Kč, Josef Ječný ze Strbské u Frydantu 200 Kč, Antonie Muchová-Závěska z Liberce 100 Kč, Božena Drobníčková z Pohorle 100 Kč.

Na fond Sdružení

Milose Smetanová z Polep u Litoměřic 250 Kč, Ludmíla Černá st. a její druž. V. Volt z Milovic 200 Kč, Marie Zemanová z Chomutova 100 Kč, pan Lenoch z Kolečovic 100 Kč, Evženie Vilková z Chomutova 50 Kč, Věra Dvořáková z Udlic 50 Kč, Emilie Nechačková z K.Vař 100 Kč, Milada Křepová z Brna 50 Kč, Antonín Křiz z Prahy 50 Kč.

Paní Kalvachová a Malá (jména jsou z výpisu, účel neuveden) věnuj 100 Kč.

Všem dárcům děkujeme.